

Levél horgosi barátomhoz

Kedves János!

A te kis falud világhírű lett, de ennek, gondolom, nem örültök annyira.

Én Budapesten lakom, alig öt kilométerre a (Közel-) Keleti pályaudvartól. A békés határsértők tömegeit kerülgettük heteken keresztül, és a városban mindenkinek megvolt a véleménye erről a modern földindulásról. Igen, a globalizmussal mi magunk szakasztottuk nyakunkba a bajt. A világ egy nagy falu lett, és az teljesen törvényszerű, hogy a szegény alvégről a gazdag felvégre költöznek az emberek, főleg, ha közelebb is van a segélyosztó iroda. De az normális-e, hogy a világ egy nagy falu lett?

Az én házam, az én váram. És erős vár a mi Istenünk. De nem az a vár az erős, amelynek fala kőből épült, bástyái magasak, raktáiraiban eleség és ital elegendő, katonáit páncél és fegyver védi, hanem az, ahonnan senki nem dobja ki a kapukulcsot.

A te kis faludat újra elérte a történelem országútja. Sokáig fogalmaztak úgy a médiában, folyamatosan hangsúlyozva, hogy békésen vonulnak a határsértők, amiről nekem a fából vaszarika jutott eszembe és a vértelen forradalom. Mi, akik most együtt érzünk veletek, ekkor is hallottunk letaposott veteményesekről, ahol betonkeménységű lett a talaj, elégetett kerítésről, letarolt gyümölcsösről és síró nénikről, akiké volt mindez, és nem érte el a káruk a híradók ingerküszöbét.

Budapest népe nem örült a migránsoknak. Mindennap megfordultam köztük, arra vitt az utam munkába menet és onnan jövet. A végén már egy negyvencentis folyosón lehetett lemenni a másfél éve avatott, felújított aluljáróba. Még szerencse, hogy az új metróvonal közel esett a lejárathoz. Bűz, mocskok, szemét mindenütt. Alvó és kimerült emberek, egy tőlünk távol eső kultúrából. A járókelők megjegyzései, amelyek

meg sem közelítették a PC-beszéd hangnemét. Levelemben nem idézem ezeket, de a rengeteg internetes fórum-hozzászólást bizonyára ti is olvassátok, és érzékelitek: élnek errefelé is normálisan gondolkodó emberek, akik a szemüknek hisznek.

Tudtuk, hogy szeptember 15-e után új idők jönnek. Kicsit zavar a kormányzati kommunikáció, mely unalomig sulykolja a nyilvánvalót. Attól tartok, hogy egy idő után kontraproduktív lesz a mondanivaló (Magyarország jobban teljesít). Be kell látnom azonban, hogy az ébredéshez jól jöhet a vekker. Itt Budapesten kitararították a Keleti környékét, kicsit csökkenhet a félelem, ha nem nézünk híradót.

János, sokan nem néznek híradót Magyarországon. Horgoson még megszólal a harang, nálunk pedig folytatódhat a liberális valóságshow... Európa vezetőihez nem ér el a horgosi templom harangszava. A gyerekek hazaértek Röszkéről?

A békés határsértők feladták a családserető szerepet. Sokkolt a hír, hogy gyerekeket hajítottak át a kerítésen. Természetesen a magyar miniszterelnök tehet erről is, mert ha nem lenne kerítés, nem kellene áthajítani rajta a gyermekeket. Egyébként is csak vasúti síneken és autópályákon kellemes a gyaloglás. A mi kultúránk Jézus csodáját éli meg: pont annyiszor gyalogolunk az M1-es autópályán, ahányszor megpróbálunk vízen járni... A személyi adatok titokban tartását már nem is említem. A regisztrációtól való elemi tartózkodás a partizánokat és a földalatti mozgalom tagjait idézi.

Mit tanítanak napjainkban a történelemből? A keresztények fejéhez vágnak olyan – tetszőlegesen kiragadott – bibliai idézeteket, amelyek szerint a menekülteket be kell fogadni, akkor is, ha már a biztonságos görög vagy szerb földről érkeznek. A Biblia azért nagyszerű olvasmány, mert minden benne van az életről. Azt is megta-

láljuk benne, és idézhetjük, hogy „nincs Isten”. „Azt gondolja magában a bolond, hogy nincs Isten!” (Zsoltárok 14,1)

A pápa is megszólalt, arra buzdítva a keresztényeket, hogy a könyörület legyen erősebb a félelemnél. A pápa vagy naiv, vagy... nem tudom. A Szent Péter téren még nincsenek migránsok. Nehogy szektává süllyedjen az egyház, ahol a vezető kollektív vértanúságra hív bennünket. „Kard által vész el, aki kardot ragad.” Vajon Jézus visszarágasztja-e a fülünket, ha bennünket támadnak?

A horgosi események inkább ötszáz évvel korábban élt elődeink katolicizmusát igazolják. Hunyadi János, Dobó István és társaik még nem voltak a szekularizáció agymosottjai. Hívő és esendő emberek voltak. Nem okozott gondolkodásukban törést az, hogy a hazájuk ellen támadó betolakodót kupán verjék. Értésükre adták, hogy eddig, és ne tovább! Ma a szerb kormány tiltakozik, hogy a magyar rendőrség meglocsolta a horgosi földeket. Közben tétlenül nézték, ahogy a magukból kivetkőzött békés migránsok kifosztanak egy horgosi üzletet. A saját állampolgáraik, akik egy történelmi bűn következtében kénytelenek nem Magyarországon élni, kevesebb figyelmet kapnak, mint a törő-zúzó, húsz és negyven év közötti, erős testalkatú, nem kiéhezettnek tűnő „üldözöttek”.

Én azért ragaszkodom ahhoz az elvhez, amelyben felnőttem: katolikus vagyok, de nem hülye.

Orbán Viktort lehet szeretni és nem szeretni. Azt viszont észre kell venni, hogy Európában egyre többen adnak neki igazat. Ha egyetérténék a liberális kinyilatkoztatásokkal, miszerint a kerítés rossz, nem kell, embertelen, mert a migránsokat akadályozza a szabad mozgásukban, akkor eleve megkérdőjeleztük a határok létezését. Minden határét. Mindenki szereti tudni ugyanis, hogy ki lép be a házába. Ha beme gyünk valahova, akkor csöngetünk, vagy kopogunk előtte. A gazda komótosan felkel a fotelből, kinéz a kis kémlelőlyukon, vagy megnézi a bekamerázott bejáratról sugárzott képet, és ha úgy tetszik neki, akkor ajtót nyit. Ha ismeretlen érkezett, akkor megkérdezi, hogy kit keres, és mit szeretne.

Ha nem enged be, az mai nyelven azt jelenti, hogy kirekesztetted. Nem kellene megalakotnunk a kirekesztés jogi formuláját?

Ha a mai Európa nagy vívmányaként emlegetett szabadon átjárható határokat emlegetjük, akkor korántsem a zöldhatárra gondolunk. Próbálja ki bárki, hogy a zöldhatáron átmegy egyik országból a másikba. Előtte viszont gondosan égesse el a személyi igazolványát.

Nem a menekültek száma fontos. Teljesen mindegy, hogy tízezer vagy százezer muszlim táborozik Horgosnál, és ront a kerítésnek. Nándorfehérvárt már a hátuk mögött hagyták, Zenta pedig messze van. Horgos hatezer lakója így is, úgy is tehetetlen. Egy liberális megmondóembernek eszébe jutott-e Horgos hatezer lakója? Azok a lehangosabb kerítésellenzők és migránsbarátok, akik éltették és működtették a vasfüggönyt – tűzparanccsal! –, és riogattak 2004-ben 23 millió román „migránssal”.

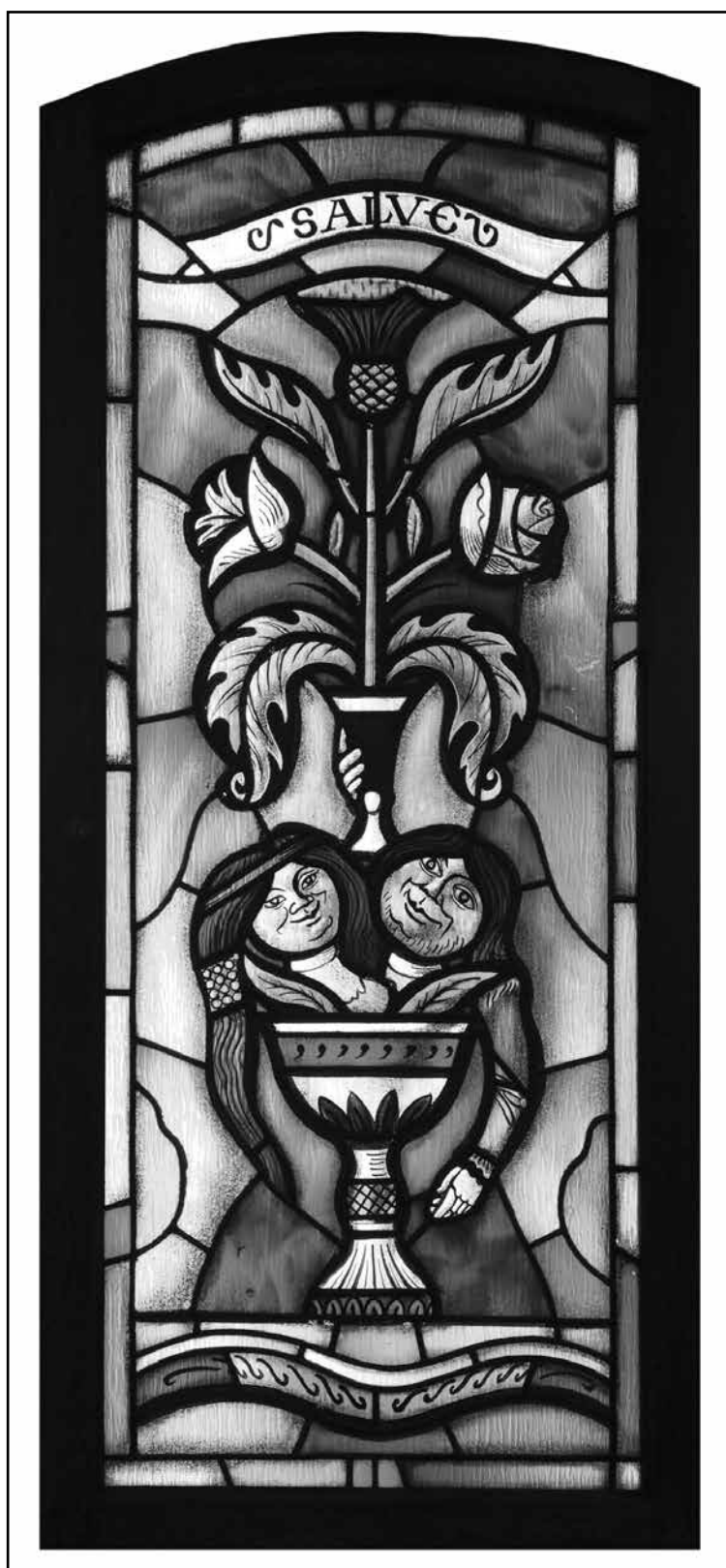
Ahogy Európa önti magából a segélyeket, az felér egy meghívással. Az viszont éppen elgondolkodtató, hogy az okostelefonokkal és euróval jól ellátott migránsok milyen jelre indultak el Nyugat felé. Attila hunjai rendezettebben vonultak annak idején, és azt is lehetett tudni, hogy Attila a vezér. Most ki a főnök? Ha nem Magyarország kormányát szapulja valaki, hanem testközelből érzi – szó szerint: érzi – a fenyegetést, a szokatlan agresszív és követelőző viselkedést, azonnal változik a véleménye. Horvátországnak egy nap kellett, hogy 180 fokos fordulatot vegyen a kormányzat álláspontja. Ha valakit nem vakít el az Orbán-gyűlölet és az „idegen szép”-érzés, rögtön látja, hogy itt bizony nagy a baj.

Kedves János! Remélem, hogy nem vigasztalásnak érzed a soraimat. Hornyik Miklós barátunk halála előtt pár nappal is azt mondta: Férfiak vagyunk, viselkedjünk tehát férfiként. Hozzáteszem: okos férfiként. Érezd, éreztétek, hogy gondolunk rátok. Tudjátok, hogy szeretünk benneteket. Tapasztaljátok, hogy fontosak vagytok nekünk.

Budapesten pályázatot hirdetek az iskolánkban, hogy a gyerekek – gimnazisták – rajzolják vagy írják le, hogy milyennek képzelik a környezetüket harminc év múlva. Azért harminc év múlva, hogy módjukban legyen ellenőrizni a pályázat végeredményét.

Írj ki te is ilyen pályázatot, akár az Aracsban, akár csak a kis horgosi iskolában. (A pályázat díjazásába szívesen beszálok.)

Akkor ijedjünk meg, ha a gyerekek mecseteket rajzolnak, és nem látszik a horgosi templom tornya.

Salve!